

PROLETARIAATTI JA SEN LIITTOLAINEN VENÄJÄN VALLANKUMOUKSESSA

Näin on otsikoinut K. Kautsky hiljattain ilmestyneissä „Neue Zeit” lehden ¹⁰⁵ numeroissa julkaistun artikkelinsa „Venäjän vallankumouksen liikkeellepanevat voimat ja perspektiivit” viimeisen luvun. Tämä artikkeli, kuten Kautskyn muutkin teokset, ilmestyy epäilemättä piakkoin venäjännöksenä. Kaikkien sosialidemokraattien on ehdottomasti tutustuttava siihen — ei sen vuoksi, että marxilaisuuden *saksalaiselta* teoreetikolta voitaisiin odottaa vastausta *meidän* taktiikkamme nykytärkeihin kysymyksiin (kehno- ja olisivat venäläiset sosialidemokraatit, jos he odottelisivat sellaisia vastauksia kaukaa) — vaan sen vuoksi, että Kautsky tarkastelee hyvin loogillisesti Venäjän porvarillisessa vallankumouksessa noudatetun koko sosialidemokraattisen taktiikan *perusteita*. Puolueemme kaikille jäsenille ja kaikille tietoisille työläisille, jotka ovat jokapäiväisen arkityön ylikuormittamia ja periaatteettomien liberaalisten porvarikirjoittelijain kuluneiden latteuksien huumaimia, ovat erittäin tärkeitä tällaiset ajattelevaisten, asioita tuntevien ja kokeneiden sosialidemokraattien teokset, jotka auttavat nousemaan arkipäiväisyyden yläpuolelle, syventymään proletariaatin taktiikan peruskysymyksiin, saamaan selvemmän käsityksen sosialidemokratian eri suuntien periaatteellisista tendensseistä ja itse ajattelumetodeista.

Kautskyn uusi artikkeli on erittäin tärkeä tässä suhteessa, sillä se tekee mahdolliseksi verrata toisiinsa sitä, minkä *luontoisia* kysymyksiä Plehanov on tehnyt Kautskylle (toisten ulkolaisten sosialistien ohella) ja millä *tavoin* Kautsky vastaa eräisiin näistä kysymyksistä.

Plehanov, jota kadetti Melgunov sattuvasti nimitti tänään (joulukuun 10 pnä) „Tovarishtsh” lehdessä „Venäjän

sosialidemokratian *entiseksi* johtomieheksi ja teoreetikoksi”, kysyi Kautskyn mielipidettä (1) Venäjän vallankumouksen „yleisestä luonteesta”: onko se porvarillinen vai sosialistinen? (2) sosialidemokratian suhteesta porvarilliseen demokratiaan ja (3) sosialidemokraattien taktiikasta Duuman vaaleissa.

Venäläisten opportunistien johtaja halusi vikitellä Kautskyn hyväksymään kadettien kanssa solmittavat vaali-liitot. Saksan vallankumouksellisten sosialidemokraattien johtaja arvasi kysymystentekijän tyrkyttävän hänelle vastausta siihen, mistä kysymyksissä ei suoranaisesti puhuta, ja katsoi parhaaksi vastata Plehanoville tyynellä, seikkaperäisellä, propagandatyylisiin kirjoitetulla *selityksellä* siitä, miten marxilaisen tulee *asettaa* porvarillista vallankumousta ja yleensä porvarillista demokratiaa koskevat kysymykset. Tarkastelkaamme lähemmin tätä Kautskyn selitystä.

Olisi pintapuolista pitää Venäjän vallankumousta liikkeenä, jonka tarkoituksena on absolutismin kukistaminen. Sitä on pidettävä laajojen kansanjoukkojen heräämisenä itsenäiseen poliittiseen toimintaan. Sellainen on Kautskyn perusväittäjä.

Tämä merkitsee seuraavaa. Sosialidemokratian tehtävien sellainen erittely, joka rajoittuu viittaamaan poliittisen vapauden saavuttamiseen (absolutismin kukistamiseen) ja siihen, että tämä on eri luokkien „yhteinen” tehtävä, olisi pintapuolinen. Täytyy ottaa huomioon *joukkojen* asema, niiden objektiiviset elinolot ja niihin kuuluvien luokkien erilaisuus ja se, mikä *reaalinen sisältö* on siinä vapaudessa, johon ne *käytännössä* pyrkivät. Etujen yhteisyyttä ei pidä johtaa yleisestä fraasista eikä eri luokkien yhteistä taistelua saa johtaa „poliittisesta vapaudesta” *yleensä*,— vaan päinvastoin, eri luokkien aseman ja etujen tarkan erittelyn pohjalla päätelkään, missä määrin nimenomaan ja missä suhteissa nimenomaan niiden vapaustaistelu, niiden vapauspyrkimys on täysin yhtäläinen tai käy yhteen (ja käykö se yhteen?). Ei ole pääteltävä kadettien eikä liberaalien tapaan, ei siten kuin herrat Prokopovitshit ja kumpp., vaan *marxilaiseen tapaan*.

Edelleen. Kun lähtökohdaksi otetaan joukkojen edut, niin tärkeintä Venäjän vallankumouksessa on *agraari-* (maa-) kysymys. Vallankumouksen tappiota tai voittoa ei pidä määritellä hallituksen harjoittaman väkivallan eikä „taantu-

muksen" (johon monien kadettimaisten sosialidemokraattien koko huomio on keskittynyt) ilmausten perusteella, vaan sillä perusteella, että otetaan huomioon joukkojen asema siinä taistelussa, jota käydään maasta.

Maatalous on Venäjän kansantalouden perusta. Maanviljelys on rappiolla ja talonpojat on saatettu häviötilaan. Yksinpä liberaalitkin (Kautsky siteeraa kadetteja Petrunkevitchia ja Manuilovia) myöntävät sen. Mutta Kautsky ei tyydy siihen, että osoittaa *tämän* katsomuksen olevan yhtäläisen liberaaleilla ja sosialisteilla. Hän ei tee siitä kadettilaista johtopäätöstä: „siis sosialidemokraattien on tuettava kadetteja”. Hän siirtyy heti erittelemään *luokkaetuja* ja osoittaa, että liberaalien puolinaisuus agraarikysymyksessä on *kiertämätöntä*. Tunnustaessaan maanviljelyksen rappiotilan yleensä, liberaalit eivät ymmärrä maanviljelyksen kapitalistista luonnetta ja siitä juontuvaa kysymystä nimenomaan kapitalistisen eikä minkään muunlaisen kehityksen hidastumisen erikoisyydestä.

Ja Kautsky käsittelee yksityiskohtaisesti erästä näistä erikoisyydestä, nimittäin pääoman riittämättömyyttä Venäjällä. Ulkomaisella pääomalla on meillä varsin merkittävä osuus. Se pidättää maanviljelyksen kapitalistista kehitystä. Kautskyn johtopäätös: „Maatalouden rappiotila on teollisuusproletariaatin voimien kasvun ohella Venäjän nykyisen vallankumouksen perussyö”.

Te näette: Kautsky tutkii huolellisesti ja varovasti Venäjän porvarillisen vallankumouksen erikoisluonnetta eikä kierrä näitä erikoisuuksia, kuten kadetit ja kadettimaiset sosialidemokraatit tekevät, vetoamalla ahdasmielisesti kaikkien porvarillisten vallankumousten „yleiseen luonteeseen”.

Edelleen Kautsky käsittelee sitä, miten agraarikysymys pitää ratkaista. Siinäkin hän ei tyydy kuluneeseen liberaaliseen fraasiin: onhan kadettilainenkin Duuma sitä mieltä, että talonpojille on annettava maata (katso Plehanovin kirjoituksia). Ei. Hän osoittaa, että pelkkä maaosuuden suurentaminen ilman hyvin suurta rahallista apua talonpojalle ei ole mitään. Absolutismi ei kykene todenteolla auttamaan talonpoikaista. Entä liberaalit? He vaativat lunastusmaksua. Mutta lunastusmaksut eivät voi olla köyhdyttämättä talonpoikia. „Vain suurten maaomaisuuksien *konfiskointi*” (kursivointi Kautskyn) voi tuntuvasti suurentaa talonpojan maaosuutta säilyttämättä hänen

kannettavakseen uutta taakkaa. Mutta liberaalit vastustavat konfiskointia mitä päättäväisimmin.

Tähän Kautskyn päätelmään kannattaa pysähtyä. Ken vähänkin perusteellisemmin tuntee Venäjän vallankumouksellisissa piireissä esiintyvät puoluesuuntavivahteet, hän tietää, että juuri lunastuskysymyksessä *kummankin* vallankumouksellisen puolueen opportunistit eivät ainoastaan ole asettuneet liberaaliselle katsantokannalle, vaan ovat samalla vielä väärennelleet Kautskya. Meidän menshevikkimme ovat sekä Yhdistävässä edustajakokouksessa että lukuisissa kokouksissa Pietarissa (esim. Dan Pietarin työläisille pitämässään kesällisissä selostuksissa edustajakokouksesta) sanoneet virheelliseksi agrariohjelman sitä kohtaa, mikä vietiin läpi bolshevikkien avulla, jotka vaativat „pakollisen luovutuksen” tilalle asettamaan ehdottomasti konfiskoinnin (katso Maslovin ensimmäistä ehdotusta). Menshevikkimme sanoivat, että se on väärin, konfiskointia voi vaatia vain vulgääri vallankumouksellisuus ja sosiaaliselle kumoukselle on samantekevää, tullaanko lunastamaan vai ei, sekä vetosivat samalla Kautskyn kirjaseen „Sosiaalinen vallankumous”, jossa Kautsky selittelee lunastuksen mahdollisuutta sosialistisen vallankumouksen yhteydessä yleensä. Myös eserräläiset menshevikit, puoleksi kadettilaiset kansansosialistit, ovat puolustelleet aivan samalla tavalla kääntymistään liberalismiin puoleen lunastuskysymyksessä (eräässä „Narodno-Sotsialistitsheskoje Obozrenije” julkaisun¹⁰⁶ numerossa) ja niin ikään vedonneet Kautskyy.

Kautsky ei luultavasti tunne enempää menshevikkien menettelyä tässä kysymyksessä kuin kansansosialistien ja heidän ryhmänsä politiikan merkitystäkään. Mutta *sillä, miten hän on asettanut* lunastuskysymyksen Venäjän vallankumouksessa, hän on taaskin antanut kaikille opportunisteillemme suurenmoisen opetuksen siitä, kuinka ei pidä tehdä päätelmiä. Johtopäätöstä lunastuksesta *vuosien 1905—1906 Venäjällä* ei pidä tehdä niiden *yleisten* väittämien perusteella, jotka koskevat lunastuksen ja konfiskoinnin suhdetta eri vallankumouksissa tahi sosialistisessa vallankumouksessa yleensä. Pitää menetellä päinvastoin. Pitää ottaa selville, mitkä luokat meillä Venäjällä ovat aiheuttaneet lunastuskysymyksen meikäläisen asettelun erikoisuudet, johtaa näiden luokkien eduista

se poliittinen merkitys, joka tällä kysymyksellä on kyseisessä vallankumouksessa, ja vasta sitten arvioitava, ovatko eri puolueiden katsantokannat oikeita vai erheellisiä.

On itsestään ymmärrettävää, että tätä tietä kulkien Kautsky ei päätenyt *hämäämään* sitä eroa, mikä on olemassa liberaalien ja vallankumouksellisten välillä lunastuskysymyksessä (mihin aina päätyvät plehanovilaiset ja kansansosialistit), vaan otti selvää tuon eron *syvyydestä*. Esittäessään kysymyksiään Kautskylle Plehanov hämäsi „oppositio”- ja „vallankumous”-liikkeen välisen eron syrjäyttämällä konkreettiset kysymykset. Kautsky repi alas nuo Plehanovin asettamat verhot, veti päivänvaloon tärkeän lunastuskysymyksen ja näytti Plehanoville, etteivät yksinomaan mustasotniaiset, *vaan myös liberaalit* taistelevat „omalla tavallaan” talonpoikain vallankumouksellista liikettä vastaan.

„Ilman vakinaisen sotaväen lakkauttamista”, kirjoittaa Kautsky, „ilman sotalaivaston rakentamisen lopettamista, ilman hallitsijasuvun ja luostareiden koko omaisuuden konfiskointia, ilman valtiollista vararikkoa, ilman suurten monopoliyritysten omaisuuden konfiskointia, sikäli kuin ne ovat vielä yksityisten henkilöiden käsissä, ilman rautateiden, naftalähteiden, vuorikaivosten, rautaruukkien y.m. konfiskointia — ei mistään saada niitä valtavia summia, jotka ovat välttämättömiä Venäjän maataloudelle, jotta se voitaisiin pelastaa kurjasta tilastaan”.

Palauttakaa mieleenne menshevikkien tavanomaiset puheet bolshevikkien utopismista ja fantisoinnista, esimerkiksi ne Plehanovin puheet edustajakokouksessa, jotka koskivat vaatimusta poliittisen radikalismiin (vakinaisen sotaväen lakkauttaminen, kansan toimittama virkamiesten valitseminen j.n.e.) yhdistämisestä agraarivaatimusten radikalismiin. Plehanov nauraa hihitti sille, että vakinainen sotaväki lakkautettaisiin ja kansa valitsisi virkamiehet! Plehanovilainen „Sovremennaja Zhizn”¹⁰⁷ *hyväksyy* „Nashe Delon” suunnan nimittäen poliittista opportunistia „poliittiseksi materialismiksi” (??) ja asettaen sen „vallankumouksellisen romantiikan” vastakohtaksi.

Osoittautuu, että varovainen Kautsky *menee paljon pitemmälle* kuin äärimmäisinkään bolshevikki ja asettaa paljon „utopistisempia” ja „romanttisempia” (opportunistin

kannalta katsottuna) vaatimuksia *agraarikysymyksen yhteydessä!*

Kautsky ei vaadi vain tilanherrain maiden konfiskointia ja vakinaisen armeijan lakkauttamista, vaan myös *suurten kapitalististen monopoliyriyten konfiskointia!*

Ja Kautsky huomauttaa täysin johdonmukaisesti heti edelläesitetyn kohdan jälkeen: „On selvää, että liberaalit säikkyvät noin valtavia tehtäviä, noin ratkaisevia muutoksia vallitsevissa omistussuhteissa. Itse asiassa he haluavat edelleenkin noudattaa nykyistä politiikkaa, jättäen koskemattomiksi ne perustat, joiden nojalla vierasmainen pääoma riistää Venäjää. He ovat lujasti vakinaisen sotaväen kannalla, sillä heidän nähdäkseen vain se kykenee turvaamaan järjestyksen ja *säilyttämään heille heidän omaisuutensa*”...

Plehanov protestoi: hänelle on tehty vääryyttä; hän kysyi Kautskylta vain sitä, onko oppositiopuolueita tuettava Duuman vaaleissa, mutta hänelle puhutaan muista asioista! Duuman vaalit ja — vakinaisen sotaväen lakkauttaminen! Mikä haaveksijan anarkistisen ajatuksen oikku, millaista vallankumouksellista romantiikkaa opportunistin vaatiman „poliittisen materialismin” asemesta!

Mutta Kautsky vain jatkaa „epätahdikasta” liberaalien arvostelemista vastaukseksi Duuman vaaleja koskevaan kysymykseen. Hän syyttää heitä siitä, että he haluavat edelleenkin pusertaa Venäjän kansasta miljardin ruplaa kerta toisensa jälkeen sotalaitokseen ja lainamaksuihin. „He (liberaalit) luulevat, että Duuman perustaminen riittää, jotta voitaisiin ihmeen kaupalla hankkia miljardeja maan alta”. „Liberalismi pystyy siihen (tyyydyttämään Venäjän talonpoikia) yhtä vähän kuin tsarismikin”. Kautsky omistaa erikoisen luvun sille, että selittää liberalismiin suhteita sosialidemokratiaan. Hän osoittaa, että Venäjällä ei ole vanhanmallista porvarillista demokratiaa, jossa etusija olisi kaupungin pikkuporvaristolla. Erotuksena Länneestä Venäjällä kaupungin pikkuporvaristosta „ei tule milloinkaan vallankumouksellisten puolueiden luotettavaa tukea”.

„Venäjällä ei ole vankkaa porvarillisen demokratian runkoa”. Tämä Kautskyn johtopäätös pohjautuu niin kaupungin pikkuporvariston erikoisaseman analyysiin kuin myös sen seikan huomioonottamiseen, että kapitalistien ja

proletariaatin välinen luokka-antagonismi on Venäjällä mittaamattomasti voimakkaammin kehittynyttä kuin „vanhamallisten” porvarillisten vallankumousten kausilla. Ja tämä johtopäätös on erittäin suurimerkityksinen. Juuri tämä kohta on painopisteenä koko siinä „oikaisussa”, jonka Kautsky teki Plehanovin kysymyksenasetteluun,— oikaisussa, joka on yhtä kuin perusteellinen muutos.

Kysymyksissään Plehanov operoi porvarillisen demokration *vanhalla mallineella* eikä sen enempää. Hän käyttää kulunutta sanaa unohtaen tyyten määritellä *Venäjän* tosiasia in perusteella, miten *pitkälle menevää*, miten *kestävää* j.n.e. on niiden *erilaisten kerrosten* demokratismi, jotka nyt esiintyvät Venäjällä porvarillisena demokratiana. Kautskyn ansiota on se, että hän oivalsi tämän Plehanovin perussynnin ja ryhtyi selittämään hänelle käytännöllisesti sitä *menetelmää*, jonka avulla saadaan todellinen käsitys Venäjän porvarillisesta demokratiasta. Ja Kautskyn taitavan analyysin avulla alettiin vanhasta kuluneesta mallineesta saada ääri viivoja, joista hahmottuivat Venäjän *nykyiset* yhteiskunnalliset voimat: kaupungin pikku-porvaristo, — tilanherrain luokka, tilanherrain, jotka ovat puolen kopeekan edestä liberaaleja ja tukevat ruplan edestä mustasotnialaista vastavallankumousta,— kapitalistien luokka, kapitalistien, jotka pelkäävät proletariaattia pahemmin kuin tulta,— ja lopuksi talonpoikaisto.

Epäselvä kysymys suhteesta „porvarilliseen demokration” (viime vuosisadan 40-luvun ranskalaistyyppiseen?) raukesi. Epäselvyys katosi. Juuri tuolla epäselvyydellä sumensivat kansan silmiä meidän Prokopovitshit, Kuskovit, Izgojevit, Struвет ja muut liberaalit, joiden pussiin Plehanov pelaa. Vanhojen mallineiden epäselvyyden asemesta tämä todella marxilainen analyysi osoitti meille Venäjän porvariston eri kerrosten ja ainesten demokratism in aivan omalaatuisen keskinäissuhteen.

Tämän analyysin avulla Kautsky määrittelee sen Venäjän liberalism in ja talonpoikain vallankumouksellisuuden välillä vallitsevan erikoissuhteen, jonka kadetit tietoisesti salaavat ja jota sokeudessaan eivät näe monet sosialidemokraatit! „Mitä vallankumouksellisemmaksi käy talonpoika, sitä taantumuksellisemmaksi käy suurmaanomistaja, sitä vähemmän hän on liberalism in tukena, jona on ollut aikai-

semmin, sitä horjuvammiksi käyvät liberaaliset puolueet, sitä enemmän oikealle siirtyvät liberaaliset professorit ja asianajajat kaupungeissa, jotta eivät kadottaisi lopullisesti yhteyttä entiseen tukeensa". Tämä prosessi „vain jouduttaa liberalismiin vararikkoa”.

Vasta sen jälkeen kun on paljastanut tuon jo nykyisessä Venäjän vallankumouksessa tapahtuvan *liberalismin vararikkoutumisen* juuret, Kautsky siirtyy vastaamaan välittömästi Plehanovin kysymyksiin. Ennen kuin vastataan kysymykseen, pitääkö kannattaa „oppositiota”, on osattava ymmärtää (selittää Kautsky), mikä on tuon „opposition” (eli venäläisen liberalismiin) luokkatuki ja luokkaolemus ja missä suhteessa vallankumouksen ja vallankumouksellisten luokkien kehitys on liberalismiin asemaan ja etuihin. Selitettyään ensi kädessä *tämän* Kautsky tekee *ensin* johtopäätöksen liberalismiin vararikosta ja *vasta sitten* tutustuttaa lukijan Plehanovia kiinnostavaan kysymykseen: pitääkö tukea oppositiota Duuman vaaleissa? Eipä ihme, ettei Kautskyn tarvinnut lainkaan vastata kahteen kolmasosaan Plehanovin kysymyksistä...

Kautskyn vastaukset, jotka eivät tyydytä Plehanovia, auttavat sen sijaan Venäjän sosialidemokraattien joukkoja ajattelemaan oikealla tavalla.

(1) Onko Venäjän vallankumous porvarillinen vai sosialistinen?

Kysymystä ei saa asettaa niin, sanoo Kautsky. Se on vanha kaava. Venäjän vallankumous ei tietenkään ole sosialistinen. Proletariaatin sosialistisesta diktatuurista (sen „yksinomaisesta herruudesta”) ei voi olla puhettakaan. Mutta tämä vallankumous ei ole porvarillinenkaan, sillä „porvaristo ei kuulu Venäjän nykyisen vallankumouksellisen liikkeen liikkeellepaneviin voimiin”. „Siellä, missä proletariaatti esiintyy itsenäisenä, porvaristo lakkaa olemasta vallankumouksellinen luokka”.

Ja Kautsky sanoo niin tarmokkaasti, että vie voiton bolshevikkienkin tavanomaisista liberaalivastaisista „tahdittomuuksista”, että meidän porvaristomme pelkää enemmän vallankumousta kuin taantumusta, että se vihaa absolutismia siksi, kun tämä on aiheuttanut vallankumouksen, että se haluaa poliittista vapautta vallankumouksen *lopettamiseksi!* (Mutta Plehanov samaisti naiivisti kysymyksissään opposition taistelun vanhaa järjestelmää vastaan

ja taistelun hallituksen tekemiä vallankumousliikkeen tukahduttamisyriytyksiä vastaan!)

Tämä Kautskyn ensimmäinen vastaus vahvistaa mitä loistavimmin bolshevismien taktiikan *pohjimmaisen perustan kokonaisuudessaan*. Geneveläisistä „Vperjod” ja „Proletari” lehdistä alkaen ja edelleen „Kaksi taktiikkaa” kirjassessa Venäjän bolshevikit ovat *aina* nähneet menshevismivastaisen taistelunsa perussyiksi sen, että oikeistososialidemokraatit vääristelevät „porvarillinen vallankumous”-käsitettä. Olemme satoja kertoja sanoneet ja osoittaneet menshevikien lukemattomien lausuntojen perusteella, että „porvarillinen vallankumous”-kategorian käsittäminen siten, että johtoasema ja johtava osa Venäjän vallankumouksessa tunnustetaan kuuluvaksi porvaristolle, on marxilaisuuden mataloittamista. Porvarillinen vallankumous porvariston horjuvaisuudesta *huolimatta, paralysoimalla* porvariston horjuvaisuuden — kas siten bolshevikit ovat määritelleet sosialidemokratian perustehtävän vallankumouksessa.

Kautskyn analyysi tyydyttää meitä mitä täydellisimmin. Kautsky on vahvistanut täysin oikeaksi sen, mikä on ollut tavoitteenamme — vallankumouksellisen sosialidemokratian asenteiden puolustaminen opportunistia vastaan eikä suinkaan jonkin „originellin” bolshevistisen suunnan luominen, — ja tämä vahvistus on sitä arvokkaampi, koska se on annettu *asian ytimen* esityksenä eikä pelkkänä tämän tai tuon fraktion kenraalimaisena „hyväksymisenä”.

(2) Kautsky ei ainoastaan pidä „*varsin mahdollisena*” sitä, että „*vallankumouksen kulussa voiton saa sosialidemokraattinen puolue*”, vaan niin ikään sanoo sosialidemokraattien velvollisuudeksi „*juurruttaa kannattajiinsa voitonvarmuutta*, sillä ei voida taistella menestyksellisesti, jos etukäteen kieltäydytään voitosta”.

Tämä Kautskyn johtopäätös on bolshevismien taktiikan toinen loistava vahvistus. Jokaisen, ken vähänkin tuntee sosialidemokratian kahden suunnan kirjallisuutta, pitäisi tietää, että menshevikit ovat *kaikin voimin* kiistäneet sosialidemokratian voiton mahdollisuuden ja tarkoituksenmukaisuuden nykyisessä Venäjän vallankumouksessa. Jo keväällä 1905 menshevikit hyväksyivät konferenssissaan (Plehanovin, Axelrodin y.m. osanotolla) sellaisen päätöslauseman, että sosialidemokraattisen puolueen *ei* pidä

pyrkiä valtaamaan valtaa. Ja siitä lähtien tämä ajatus: sosialidemokraatit eivät voi pyrkiä sosialidemokratian *voittoon* porvarillisessa vallankumouksessa on ollut *punaisena* (vaiko mustana?) lankana menshevismiin *koko* kirjallisuudessa ja *koko politiikassa*.

Tuo politiikka on opportunistia. Sosialidemokratian *voitto* nykyisessä Venäjän vallankumouksessa on *varsin mahdollista*. Velvollisuutemme on juurruttaa *tämän* voiton varmuutta kaikkiin työväenpuolueen kannattajiin. Ei voida taistella menestyksellisesti, jos jo ennakkolta kieltäytyään voitosta.

Koko puolueemme tulee harkita näitä yksinkertaisia ja selviä totuuksia, joita Plehanov on hämäröittänyt sofistikkallaan ja skolastiikkallaan, ja omaksua ne.

(3) Kun luullaan, että „kaikkien niiden luokkien ja puolueiden, jotka pyrkivät poliittiseen vapauteen, on yksinkertaisesti toimittava yhdessä saavuttaakseen vapauden”, niin se merkitsee, että „*otetaan huomioon vain tapahtumain poliittinen ulkokuori*”.

Tämä on bolshevismiin kolmas vahvistus. Pelkästään sen perusteella, että kadetit „taistelevat omalla tavallaan vapauden puolesta”, ei saa tehdä johtopäätöstä, että on toimittava yhdessä heidän kanssaan. Tämä on marxilaisuuden aakkosia, jonka Plehanov ja Axelrod kannattajineen ovat tilapäisesti hämäröittäneet.

(4) Mikä sitten on se luokka, joka voi auttaa sosialidemokraattista proletariaattia voittamaan nykyisessä vallankumouksessa, tukea sitä ja määritellä viivyttämättä toteutettavien uudistusten rajat? Sinä luokkana on Kautskyn mielestä *talonpoikaisto*. *Vain* sillä on „*pysyvästi yhteisiä taloudellisia intressejä*” „*koko* vallankumouksen ajan”. „Venäjän sosialidemokratian vallankumouksellinen voima ja sen voiton mahdollisuus piilee teollisuusproletariaatin ja talonpoikaiston intressien yhteisyydessä, mutta tämä yhteisyys määrää myös tämän voiton käyttömahdollisuuksien rajat”.

Se merkitsee: ei proletariaatin sosialistinen diktatuuri, vaan proletariaatin ja talonpoikaiston demokraattinen diktatuuri. Kautsky on toisin sanoin formuloinut vallankumouksellisten sosialidemokraattien koko taktiikan vanhan peruslähdekohdan, joka erottaa ne sekä opportunisteista että „harrastelijoista”. Vallankumouksen jokainen todellinen ja

täydellinen voitto voi olla vain diktatuuria, sanoi Marx¹⁰⁸ tarkoittaen tietenkin joukkojen diktatuuria (s.o. täysin rajoittamatonta valtaa) pikku ryhmän yli eikä päinvastoin. Mutta meille ei tietenkään ole tärkeätä se, näin vaiko toisin bolshevikit määrittelevät taktiikkansa, vaan tämän taktiikan *olemus*, jonka Kautsky myöntää *kokonaan* oikeaksi.

Ken tahtoo ajatella marxilaisesti eikä kadettilaisesti proletariaatin osuutta vallankumouksessamme, sen mahdollista ja tarpeellista „liittolaista”, — hänen täytyy päätyä vallankumouksellisen eikä opportunistisen sosialidemokratian katsomuksiin proletaarisen taktiikan perusteista.

Kirjoitettu joulukuun 10 (23) pnä 1906

*Julkaistu joulukuun 20 pnä 1906
„Proletari” lehden 10 n:ossa*

*Julkaistaan
lehden tekstin mukaan*